

ПРОТОКОЛ

№ 169

гр. Варна, 16.11.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Виолета Т. Неделчева
Сложи за разглеждане докладваното от Мария Кр. Маринова Въззивно гражданско дело № 20223000500381 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 09:10 часа се явиха:

Въззивникът **ДЪРЖАВАТА** чрез Министъра на финансите, редовно призован, не се явява представител.

Въззиваемата страна **Г. Й. Р.**, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. И. В., редовно упълномощена и приета от съда от първата инстанция.

АДВ.В.: Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че не съществуват процесуални пречки по хода на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА ВЪЗВИВНАТА ЖАЛБА И ПОСТЪПИЛИЯ ОТГОВОР

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. Образувано по подадена въззивна жалба от Държавата, представлявана от министъра на финансите, чрез процесуалния представител ю.к. И.Г., против решение № 479/15.04.2022г., постановено по гр.д. № 1240/21г. по описа на ВОС, гр.о., с което е осъдена Държавата, представлявана от министъра на финансите, на осн. чл.2в от ЗОДОВ да заплати на Г. Й. Р. сумата от 34 973,18лв., представляваща сбор от сумата от 31 166,18лв., представляваща неполучено от ищеца основно възнаграждение за периода от 08.07.2019г. до 19.02.2021г., и сумата от 3 807лв., представляваща неполучено от ищеца ДВПР /допълнително възнаграждение за постигнати резултати/ за периода от 08.01.2019г. до 19.02.2021г. вкл., изплащано на всяко тримесечие,

представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, вследствие на противоконституционната законодателна дейност на Народното събрание в чл.10, ал.1, изр.второ от ЗМ, обнародвано ДВ, бр.98 от 2018г., в сила от 7.01.2019г., и обявена за противоконституционна с Решение №7 на КС на РБ, ДВ, бр.75 от 2019г., ведно със законната лихва върху главницата от 34 973,18лв., считано от датата за предявяване на иска - 17.05.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и е осъдена Държавата, представлявана от министъра на финансите, да заплати на Г. Й. Р. сумата в размер на 3 393,93лв., разноски по делото. В жалбата се твърди, че решението е недопустимо поради липса на надлежна пасивна процесуална легитимация на Държавата по предявените искове, т.к. пасивно процесуално легитимирано да отговаря по същите е Народното събрание на Република България, евентуално Агенция „Митници“. Претендира се решението да бъде обезсилено и производството против Държавата прекратено. В условие на евентуалност се твърди, че решението е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон и поради необоснованост по изложените в същата подробни съображения. Претендира се да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявените искове бъдат отхвърлени. Претендират се разноски.

Въззиваемият Г. Й. Р. в депозирания отговор по жалбата в срока по чл.263, ал.1 от ГПК чрез процесуалния си представител адв. И.В. поддържа становище за нейната неоснователност и моли решението на ВОС да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Във въззивна жалбата и в отговора не са направени доказателствени искания.

АДВ.В.: Оспорвам въззивната жалба. Поддържам отговора, който съм подала. Нямам искания за събиране на други доказателства. Представям списък на разноските.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИЕМА и прилага към делото списък на разноските и доказателства за извършването на такива, чрез представения договор за правна защита и съдействие от въззиваемата страна.

Съдът намира делото за изяснено от фактическа страна и дава ход на

УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ.В.: Уважаеми апелативни съдии, уважаеми господин председател, поддържам отговора както заявих. Към съображенията, изложени в отговора, искам да добавя и следното:

По отношение на допустимостта на исковите претенции както сме заявили считаме, че съдът е разгледал иска по чл.49 от ЗЗД, вр. чл.7 от Конституцията на РБ срещу Държавата, така както ищецът е пожелал да предяви иска не срещу процесуалния субституент, а направо срещу

Държавата. Посочили сме в исковата молба, че в редица свои решения ВКС е приел, че ответник по този иск – иска по чл.7 от Конституцията на РБ, е именно Държавата. Такива са решенията по гр.д. № 2686/2019 г. на ВКС, по гр.д. № 1914/2020 г. на ВКС и редица други. Съдът е отишъл малко по-далеч в гр.д. № 1489/2020 г. на ВКС, в което дори е заявил, че отговорността на Държавата по чл. 7 от Конституцията на РБ е деликтна по характер, но е обективна и без връзка с чл.49 от ЗЗД, доколкото няма правопораждащите си факти, както по отношение на възлагане на работа, така и субективен елемент, с което категорично е заявил, че искът следва да бъде предявен именно срещу Държавата, а не срещу процесуалния субституент.

По отношение на иска по чл.2в от ЗОДОВ, моля да съобразите, че доколкото във всички свои решения без изключения, съдът на ЕС приема, че отговорността по чл. 4, § 3 от ДЕС е само и единствено на държавата-членка, но не ѝ на нейните органи, издали съответните актове, или нарушили по някакъв друг начин правото на ЕС, считаме от тази гледна точка, че искът и по чл.2в от ЗОДОВ би могъл да се предяви направо срещу Държавата, предвид примата на правото на ЕС пред всяка норма от българското право. Не е налице едновременно предявяване на исковете срещу процесуалния субституент и срещу Държавата, поради което от тази гледна точка недопустимост на решението в никакъв случай не е налице. Вредите произтичат от действията на Народното събрание, тъй като основанийето за понесените вреди е именно приетата от Народното събрание норма на чл.10, ал.1, изр.2 от Закона за митниците. Веднъж приета тази норма няма как да не бъде приложена от Агенция „Митници“ докато не бъде обявена за противоконституционна от Конституционния съд. Това следва от принципа на правовата държава по чл.4, ал.1 от Конституцията, съгласно който Република България е правова държавата и се управлява според Конституцията и законите. Това понятие „принцип на правовата държава“ включва в себе си редица принципи, като принципа за правна сигурност, принципа за материална справедливост и означава упражняване на държавната власт в рамките на закона. Означава, че всички публични органи на власт винаги действат в рамките на ограниченията, определени от закона, под контрола на независими и безпристрастни съдилища. Този принцип включва и принципа за забрана за произвол.

По отношение на неправилността на изложените съображения за неправилност на решението считаме, че възражението на ответниците, че ЗОДОВ не може да се приложи, тъй като в Закона за държавния служител имало предвидено в него специален ред за обезщетяване, което ограничавало обезщетението до шест месеца, е неоснователно. ВКС е последователен при прилагането на чл.49 от ЗЗД в случаите, когато вредите, репарирани по реда на чл. 225 от КТ, респективно по чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител, са по-големи от предвидените в КТ и в тези свои решения ВКС опровергава напълно така изложеното възражение на въззивника. В тези решения изрично е прието, че няма пречка уволненият работник или

служител, който е претърпял действително повече вреди, да ги търси след като по съдебен път е установил незаконността на уволнението, като ограничението в този случай е единствено по отношение на работодателската отговорност, т.е. претенцията не може да се предяви срещу работодателя, а следва да бъде предявена срещу лицето/лицата, които виновно са причинили вредите. Така е решение № 144/08.06.2018 г. гр.д. № 4603/2016 г. на ВКС, като в тези случаи няма ограничение за размера на вредите, те могат да включват и пропуснатата полза, каквито претенции са предявени от моя доверител. В посочения смисъл не е налице отношение на специален към общ закон по отношение на Закона за държавния служител, към ЗОДОВ или съответно към нормата от Конституцията.

По отношение на задължението на ищеца да докаже, че нормата на чл.10, ал. 1 от ЗМ е изменена при съществени нарушения, аз Ви моля да ми дадете възможност да изложа допълнително в писмено становище, подготвила съм се, но доста дълго ще стане изложението.

Моля да потвърдите решението на ВОС като краен резултат. Считаме, че е разгледан иска по чл. 49 от ЗЗД, вр. чл. 7 от Конституцията на РБ, като в този смисъл са всички мотиви в съдебното решение и считаме, че съвсем погрешно, вероятно някаква фактическа грешка е допуснал съдът при изписване на основанието, на което е уважил претенцията. Считаме претенциите за изцяло доказани както по основание, така и по размер. Моля Ви ми дадете срок за писмена защита. Моля за присъждане на моя доверител сторените разноски за водене на делото пред Вас.

Съдът дава възможност на адв. В. в срок до 23.11.2022 г. включително, да представи в писмен вид съображенията си по съществото на спора.

Съдът счеделото за изяснено от правна страна и обяви, че ще се произнесе с решение в законния срок.

Протоколът изготвен в съдебно заседание, което приключи в 09.20 часа.

Председател: _____

Секретар: _____